Мороз був дуже мідний, і навіть ескімо перестали продавати. Тому Валерик задовольнявся бурульками; від них язик поколювало і ставало холодно в горлі, зате їх було досхочу.

Отож Валерик смоктав бурульку і спостерігав, як Вітька і Дімка виписували на льоду вісімки гострими, блискучими ковзанами. Смужка льоду в дворі була вузька, навіть двом там не вистачало місця. Хлопці ставали на лід по черзі, а Валерик терпляче чекав, коли їм надокучать ці вправи. Але хлопчаки і не думали поступатись місцем, вони удавали, ніби зовсім не помічають Валерки, і все писали та писали вісімки.

Валерик був людиною гордою і просити ніколи не вмів. Тому він тільки сказав:

— Я теж можу так зробити.

Йому не відповіли, і хлопчик повторив, насупивши брови:

— Я тож можу написати вісім!

— Брись, шпінгалете,— зневажливо кинув Вітька.

Валерик обурився. "Шпінгалет" — це звучало дуже прикро і образливо, і треба було відповісти. Валерка сміливо ступив уперед:

— Ти сам іди! Хіба це твій лід?

— Кому сказано — брись!? — грізно рушив на Валерика Вітя.

У сварку втрутився Діма. Він злегка, по-змовницьки підштовхнув Вітю ліктем і сказав малому:

— Вісімка — це кожен вміє! А от з гори по льоду з'їдеш?

Правду сказати, Балерину навіть просто стояти на ковзанах було не дуже легко, не те що виписувати вісімки, та ще й з гори спускатись. Але признатись у цьому він не міг. І тому сказав, ступивши ще один крок:

— Якщо хочеш знати, я можу з найвищої в світі гори з'їхати вниз. Ясно?

— Тут Родос, тут скачи!

— Який Родос? — здивувався малий, який твердо знав, що їх вулиця зветься зовсім інакше.

— Це таке прислів'я, шпінгалете,— зверхньо сказав Дімка, не пояснюючи, що це прислів'я він сам лише вчора почув від брата і теж дивувався: "Який Родос?" — Означає: не хвались, а показуй, що вмієш! Стародавні греки так казали.

Про треків Валерик вирішив уже не розпитувати. Він зважувався на сміливий вчинок, і робити це було дуже важко. Хлопчик не знав, що зважуватись на сміливий вчинок навіть дорослим важко, а йому не сповнилося ще й семи, і плечі у нього були вузенькі, а вуха стирчали з-під хутряної шапки рожеві, як промокашка, і ноги ще не зовсім твердо стояли на ковзанах. І все ж Валерик зважився:

— Ходімо до цирку, там с гора, і я з'їду вниз!

— Ха-ха!

— Не вірите? Хочете... хочете, об заклад поб'ємось? Не з'їду — ножика з двома лезами віддам!

Дімка зовсім не хотів іти до цирку, де велика гора. Він збирався додому — вдома лежала модель планера, над якою ще треба було працювати, і недочитана книжка про Робінзона Крузо, і нерозв'язана задача з арифметики.

Але, підморгнувши Віті, він погодився:

— Ходімо! Тільки... знаєш, ти йди вперед, а ми з Вітькою пізніше прийдемо. Мені треба дещо зробити. Ну, згода? Тоді котись!

Валерик пішов, ковзани на ногах дзенькали об тротуарні плити. Може, коли б на тротуарі лежав сніг, іти було б легше, але сніг згорнули у високі гірки біля самого бруку, і під'їздила машина, що сама згортала сніг, збирала снігові копиці і їхала далі. Валерик не звертав сьогодні уваги на що цікаву машину: віл думав тільки, як ступити, щоб ноги не підвертались і не чіплялись одна за одну.

Та найстрашніше було попереду: слизька, крута гора, з неї вихором злітали дітлахи на санчатах, на ковзанах, на портфелях і просто на підошвах, і всім це вдавалося зовсім легко.

— З дороги, курячі ноги! — гукнули малому збоку, поки він видряпувався на гору.

Врешті Валерик одважився: він щосили заплющив очі і відштовхнувся ногами од землі, ніби збирався стрибнути в пекучо-холодну воду з вишки...

Дімка саме дочитував книгу до того місця, де Робінзон помітив на піску таємничі сліди, коли у двері постукали. Дімка краєм вуха вловив чийсь стривожений голос, і потім мама запитала:

— Дімо, ти часом не знаєш, де Валерик? Мати його з роботи прийшла, шукає скрізь...

Спершу він не зрозумів і, все ще думаючи про таємничі сліди на піску, запитав:

— Хіба його нема вдома? Ми ж давно...

І раптом Дімка відчув, як у нього почервоніли, аж запекли, щоки. Він ковтнув слину і сказав:

— Н-не знаю. Я-а не знаю.

Зайшла Валерикова мама, похитала стурбовано головою:

— І Вітя не знає. Де ж він міг подітися? Біда мені з ним.

Обидві матері ще у коридорі говорили схвильовано і швидко, потім двері замкнулись, голосно клацнувши замком. Дімка глянув у вікно — вже починало сутеніти, сірий туман прослизнув у провулок. Щоки Дімчині знову ніби хтось кип'ятком ошпарив. Він кинувся в коридор, швидко і безладно відшукуючи шапку, і, не застібнувши пальта, гукнув уже зі сходів:

— Я зараз, мам! Я до Віті!

Діма біг щодуху вулицею вниз, до цирку, де була "найвища в світі гора". "Ну хто ж знав, що він справді туди піде! Я думав: втече до хати і носа не вистромить. От шпінгалет..."

На горі темпі, нечіткі уже в ранніх зимових сутінках постаті були страшенно схожі одна на одну, і Дімка довго, дуже довго відшукував поглядом і боявся не помітити між ними Балерина. А той саме вибирався па гору, схиляючись і чіпляючись руками за сніг, і усе зводив голову, ніби теж відшукував когось.

— Вале-ерику! — покликав Діма.

Малий почув і підійшов зовсім близько. Дімка подумав, що він зараз запитає, чому вони так довго не приходили, і не знав, як відповісти, але малий не запитав. Він тільки зітхнув важко, ніби схлипнув, і сказав:

— Ну, дивись.

І Дімка не встиг і слова вимовити, а Валерик уже нахилився вперед і помчав з гори аж до самого низу і звідти махнув Дімці маленькою рукою. Дімка збіг з гори, ухопив його за обидва вуха:

— Здорово! Ех ти, шпінгалете! Ну й здорово!

Малий зовсім не образився, він відчув, що цього разу

в "шпінгалеті" не було нічого образливого. Він сказав гордо:

— Я так сто разів можу!

Біля свого під'їзду вони зустріли Валерикову матір. Дімка підштовхнув до неї мокрого від снігу, тепер уже зляканого — ну і перепаде! — Валерика і сказав:

— Ось... знайшовся! — і притьмом утік геть, голосно вистукуючи ногами по сходах.